

Leo Trotskij: Brev till kamrat Treint

(28 juli 1922)

Kära kamrat Treint!¹

Jag är mycket tacksam för ditt ytterst intressanta brev, som på det hela taget bekräftar de upplysningar som vi fått här, såväl från vår franska press som från brev och samtal. Vi har ännu inte övervunnit alla svårigheterna att smida samman ett revolutionärt proletärt parti i Frankrike. Segern vid Tours[kongressen] var alltför lättvindig. Historien kräver nu att kommunismen rättfärdigar denna övergripande seger, och med hjälp av ett antal delsegrar förverkligar den i levande livet. Detta har lett till en kamp i vårt eget parti. Denna kamp kräver ett visst slöseri med krafter, att uppmärksamheten i viss mån flyttas från yttre fiender till inre svårigheter, leder till att de personliga relationerna i viss mån försämras och så vidare. Allt detta är i allmänhet mycket otrevligt, och om man betraktar det utanför tid och rum så kan det ge förevändningar till bitter klagan om inre parti-strider och liknande. Men tyvärr finns det inget annat och mer ekonomiskt sätt för ett revolutionärt parti att utvecklas, i synnerhet inte i Frankrike.

Ibland uttrycks uppfattningar att partiet borde rensas och pånyttfödas på basis av massaktioner, och att själva rengöringsprocessen då skulle bli mindre smärtsam. I en så allmän form är denna tanke riktig. Men den alldeles för allmän och kan därmed bli källa till felaktiga slutsatser. Det är bara på grundval av massaktioner som den franska kommunismen kan bli starkare som revolutionärt parti. Men å andra sidan är partiets nuvarande tillstånd (stridande tendenser, brist på ledarskap, pressens oklara karaktär) ett betydande hinder mot att det engagerar sig i massaktiviteter. Här syftar jag inte ens på hur skadlig partiets hållning till frågan om enhetsfronten är. Med andra ord finns det inte ett mekaniskt utan ett dialektiskt förhållande mellan massaktiviteter och partiets nuvarande tillstånd. Det ena motverkas eller underlättas av det andra. För att inleda aktioner behöver partiet ett visst minimum av enhet vad gäller medvetenhet och vilja. För att säkerställa denna interna enhet blir det helt nödvändigt att använda energi, och dessutom en betydande mängd energi. Denna användning av energi kan ur ytlig synvinkel förefalla vara slöseri, men kommer helt och hållet att ersättas under partiets första verkliga prövning i massaktioner. Och om partiet är mer enat än nu så kommer å andra sidan ett sådant deltagande från partiets sida att hjälpa till att ännu mer förstärka dess enande och styrka. Det är därför vi följer de interna striderna i det franska partiet utan överdriven oro. Tvärtom är denna kamp tecken på partiets hälsosamma reaktion på centrismens, pacifismens, den journalistiska individualismens, anarkosyndikalismens och andras bakterier. *Le vin ets tiré, il faut le boire.* (Flaskan är öppnad, vinet måste drickas upp.) Kampen måste föras till sitt slut. Det kommer att ske mindre smärtsamt ju mindre överseende partiets revolutionära delar, det vill säga den odiskutabla majoriteten, visar mot den individuella journalismen och parlamentariska vältaligheten, vars utövare saknar lust eller förmåga att skola om sig själva i en revolutionär anda och underkasta sig ett kamppartis disciplin.

Resultaten vid kongressen i Saint Etienne² utgjorde otvivelaktigt ett framsteg. Men det kommer inte att leda någonvart om det inte omedelbart följs upp av ett andra och tredje steg. Straffrihet för anarkosyndikalistiska böjelser under kommunismens fana var och förblir en stor fara. Så länge

1 Treint var en av ledarna för den unga franska kommunistiska rörelsen. Lärare till yrket. 1919-1920 var han en av ledarna för vänstern som stödde Kominterns linje. 1923 fungerade han som en av det franska partiets sekreterare. Uteslöts ur Komintern i slutet av 1920-talet och stödde under en period den trotskistiska Vänsteroppositionen, men blev senare motståndare till den.

2 CGTU:s (fackföreningens) kongress i Saint Etienne ägde rum i början av 1922. Blocket mellan kommunister och syndikalister som var för att ansluta sig till den Röda fackföreningsinternationalen fick majoritet. Denna kongress var det första tillfället då en kommunistisk fackföreningsgrupp samlades och agerade på kongressens möten.

pseudokommunister som motarbetar kommunismens inflytande i fackföreningarna inte automatiskt utesluts ur partiet, så kommer det inte att kunna få ett riktigt förhållningssätt till fackföreningarna. I detta sammanhang skulle jag vilja säga några ord om det fullkomligt felaktiga intryck som vissa franska kamrater har, uppenbarligen på grund av kamrat Frossards ofullständiga framställning av min inställning till Monmousseaus grupp och dess resolution. Man kan ha fått intrycket att jag föreslog en krigsförklaring mot gruppen kring *La Vie Ouvriere*. Det är helt fel. Det jag, tillsammans med alla andra medlemmar i EKKI, krävde var att kommunisterna skulle agera i linje med kommunistpartiets order. När partiet beslutar sig för att utan reservationer ansluta sig till Profintern (Röda fackföreningsinternationalen), då måste varje kommunist som röstar *mot* en sådan resolution (och, låt oss säga, för Monmousseau) uteslutas ur partiet. Hela frågan är: är det i partiets nuvarande läge möjligt att anta ett bindande beslut om att rösta för att ansluta sig (till Profintern) utan reservationer. Kamrat Frossard har kategoriskt deklarerat att styrkeförhållandena utesluter att partiet antar ett sådant beslut. I så fall återstår bara ett block med Monmousseaus grupp. Men även här kan kommunisterna bara lägga sin röst på Monmousseaus resolution efter ett beslut i partiet. Även i detta fall är de skyldiga att underkasta sig sitt eget partis disciplin och inte Monmousseaus fraktions disciplin. Annars drabbas de av uteslutning. Samtidigt betonade jag starkt att det var helt nödvändigt för oss att gå hand i hand med Monmousseaus grupp, som utgjorde en mycket dyrbar del av den franska arbetarrörelsen. Det finns naturligtvis ingen motsättning i detta. Vi kan och bör respektera Monatte och Monmousseau och deras anhängare, och till varje pris sträva efter att uppnå en överenskommelse med dem, på samma gång som vi utesluter de kommunisterna ur partiet som ställer Monmousseaus fraktions disciplin över partiets disciplin.

Du frågar efter min åsikt om hur vi här betraktar koalitionen mellan vänstern och de revolutionära elementen i centrum, och hur vi tänker oss vänsterflygelns existens. Man måste utgå från fakta. Vänstern, centern och högern existerar som strömningar kring personliga grupper, och i viss mån och under vissa omständigheter hotar var och en av dessa att förvandlas till en sluten fraktion. Under interna partistrider vore det höjden av kalkborgerlighet att kräva av personer med samma uppfattningar att de avstår från att träffas, rådgöra med varandra och diskutera hur de ska agera. Det gäller naturligtvis också vänstern, ty vänsteranhängare som försöker försvara internationalens resolution har ingen som helst anledning att beröva sig själva de kampmedel som står till alla de andra grupperingarnas förfogande. Men enligt min uppfattning bör följande villkor iakttas: 1) Under inga omständigheter bör vänstern konstituera sig som en organiserad fraktion, det vill säga kategoriskt avvisa tanken på splittring. 2) Vänstern strävar energiskt efter att närma sig alla revolutionära element inom centern, utan att misströsta på grund av enskilda misslyckanden, samtidigt som de hela tiden försvarar "enhetsfronten" mellan centern och vänstern mot alla antikommunistiska element och grupperingar inom partiet. 3) Vänstern för fram ett korrekt perspektiv vad gäller olika avvikelser i partiet och har som mål att övertyga centern att hålla med om denna bedömning och detta perspektiv.

Min bedömning av den inre partikampen och perspektiven för den förefaller för mig vara: (a) Det finns reformistiska och pacifistiska element, förespråkarna av ett "vänsterblock", nationalister, parlamentariker och enskilda journalister. Vi måste obönhörligt göra upp med denna intellektuella gruppering, en gång för alla med vitglödgade järn bränna bort denna böld av brännvinsadvokater och parlamentarisk individualism i kommunistpartiet, och på så sätt öka respekten för och tilltron till partiet bland de revolutionära arbetarna. (b) Det finns syndikalistiska element, det vill säga arbetare som tillhör kommunistpartiet men på samma gång följer Monattes och Monmousseaus strömning, vars grundval är tvivel på partiets revolutionära anda och proletära själ. Här krävs en tålmodig och envis ideologisk kamp mot de antikommunistiska tendenserna, med målet att vinna över alla friska element till kommunistpartiet, det vill säga den överväldigande majoriteten av denna grupp. (c) Det finns federalistiska element, de extrema vänsteristerna och andra. Basmedlemmarna i denna gruppering är utan tvekan revolutionära, och en stor del av deras förvirring och misstag

härör ur ungdomlig oerfarenhet. Här krävs en lugn, kamratlig och delvis till och med pedagogisk taktik. (d) Det finns (som du beskriver det) den så kallade *paysanismen* (bonde-ismen). Om partiet skulle tillåta denna strömning att utvecklas till sin logiska slutsats, så skulle det otvivelaktigt leda till att det uppkom en fraktion med samma anda som socialistrevolutionärerna. Här är det helt oundgängligt med kritik, men givetvis ska allt göras för att inte värdefulla och lovande kommunister som Renaud Jean stöts bort till högerens läger, som Renaud Jean tack vare sin revolutionära anda ligger långt från.

Låt mig, kära kamrat, avsluta mitt brev med denna anmärkning. Jag skickar en kopia till kamrat Frossard.

Din tillgivne,

Leo Trotskij